

DAG

Dag Monster,

Heet je wel zo? Ik zou je zoveel andere namen kunnen geven – depressie, duisternis, duivel, melancholie misschien. Geen van die noemers dekt de lading. Gek toch, dat wij al zolang samenleven, in hetzelfde hoofd dan nog, en dat ik nog steeds niet weet hoe je heet. Ik vind het niet netjes dat je je nooit eens voorgesteld hebt. Het zou zoveel makkelijker zijn geweest.

“Dag Nele. Aangenaam, ik ben Monster. Ik ben een ziekte van het brein die ervoor zorgt dat jij jezelf en de wereld rondom je door een pikzwarte bril bekijkt, waardoor je enkel nog kan zien wat lelijk en kapot is, waardoor je het perspectief verliest op een leven dat in de kern – eigenlijk, hoe moeilijk, verdrietig, of banaal het soms ook is – van een onschatbare waarde is, een waarde die jij nu niet zien kan, door mij. Misschien goed om te weten – ik ben een pathologische mythomaan. Geloof alsjeblieft geen woord van wat ik zeg. Het leven is mooi of in elk geval de moeite waard, maar ik ga je constant proberen in te fluisteren dat dat niet zo is. Prettige kennismaking.”

Zoiets. Kijk, dat zou nu beleefd geweest zijn, een degelijke introductie. Maar die heb ik nooit gekregen. Op een dag was je daar gewoon en kon ik mijn bed niet uit. Je vertelde me dat het sowieso geen zin had mijn bed uit te komen, dat mijn leven zinloos was, dat ik een mislukt mens was die de plaats van beter gelukte exemplaren kwam bezetten op een sowieso al overbevolkte bol. Je vertelde me dat ik lelijk was, en dom, en lui, een nietsnut, een charlatan, de enige

overgebleven uitgedroogde koffiekoek van eergisteren, volstrekt ongewenst. Je zei dat ik een kind was dat nooit voor mezelf zou kunnen zorgen. Je maakte me bang om naar buiten te gaan. Zie je wel, zei je toen. Je kan het niet.

Wie jij bent of waar je vandaan komt weet ik niet. Ik weet niet eens of je een ziekte van het brein bent. Dat is een kader dat ik nu gebruik om jou te kunnen vatten, om het leven met jou toch ietwat dragelijk te houden. Had ik in een andere tijd geleefd, in een andere cultuur, dan had ik misschien een ander kader gebruikt, dan had ik jou een boze geest genoemd en geprobeerd je met ritueel dansen en zingen uit te drijven, of een demoon, te bestrijden met wijwater en crucifixen.

Ik heb al alles gedaan om jou te verjagen. Dat zie jij toch ook? Ik ben in therapie, ik neem pillen, ik drink niet. Ik kreeg diagnoses en lees daar boeken over. Ik sport zelfs, godbetert. Ik haat sport, en toch doe ik het. Alles om jou weg te houden, alles om mij een kans te geven op een redelijk normaal leven, een leven dat ik bij anderen meen te herkennen.

Het helpt allemaal niet. Je bent er nog steeds, zoals je er jaren geleden ook al was. Probeerde ik je te negeren dan won je enkel aan kracht. Ik kan niets meer verzinnen. Het enige wat me nog rest, is overgave. Goed, Monster. Jij wint. We zullen met elkaar moeten leren leven. Je bent hier, en blijkbaar heb je je hardnekkig voorgenomen hier te blijven. Word het niet eens tijd dat wij met elkaar praten?

Ik ben het beu jou als mijn vijand te zien. Dat ben je niet. Op een manier ben je zelfs mijn trouwste metgezel. Je was er altijd voor mij, als een oude geliefde. Ik heb er lang over gedaan, Monster, maar uiteindelijk heb ik het door. Jij bent mij. Ik ben jou.

Ik snap dat je bang bent, Monster. Ik snap dat je me wil beschermen tegen de grote boze wereld. Dat is lief, maar het is niet nodig – echt niet. De wereld is groot en soms boos, maar ik ben geen kind meer. Ik ben volwassen. Ik kan het. Nu ik erover nadenk, misschien weet jij ook helemaal niet wie ik ben – ik heb me nooit eens behoorlijk aan jou voorgesteld. Excuses, dat was niet netjes van mij. Wat dacht je hiervan?

“Dag Monster. Aangenaam, ik ben Nele. Ik ben een vrouw van zevenendertig, schrijver, muzikant, kunstenaar. Ik heb een eigen appartement gekocht en ik ben syndicus van ons gebouw. Ik heb een paar goede vrienden die mij leuk en grappig vinden. Al jaren lukt het me prima om mezelf in leven te houden. Mijn lievelingskleur is geel. Ik hou van lezen, schrijven en borduren. Alle dingen waar ik ooit bang van was bleken uiteindelijk wel mee te vallen.”

Ik hoop dat we elkaar dit jaar wat beter kunnen leren kennen. We zijn immers kopgenoten, op elkaar aangewezen. Ik wil je laten zien dat naar buiten gaan heus niet zo eng is als het lijkt. Ik wil je laten zien dat die imperfecties die jij zo opblazen kan – we weten allebei waar ik het over heb, ontken het maar niet – helemaal niets afdoen aan de waarde van ons leven. Het is allemaal zo erg niet, Monster. Waar haal je dat toch vandaan? Kom je wel genoeg buiten?

Voor 2023 wens ik je oprecht het allerbeste. Als je bang bent, kom dan maar schuilen in mijn hoofd. We maken er wel iets van, jij en ik.

Vanwege jouw
Nele